

PRAKTICKÉ PŘÍPADY.

Postup při rozhodování o podmínkách amnestie dle §u 4. nařízení Národního výboru z 5. listopadu 1918 čís. 28. sb. zák. a nařízení.

Krajský soud v Ch. zjistiv, že obžalovaná A. v září 1918 úmyslně úřadu zatajila zásoby látek v ceně přes 500 K, že však to učinila v takovém rozrušení, že dosahu svého jednání plně neuvážila, sprostil ji 7. července 1919 obžaloby pro přečin dle § 5. čís. nařízení ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z. — ježině z toho důvodu, že čin spáchala z rozčilení vyvolaného válečnými poměry.

Zmateční stížnosti státního zastupitelství nejvyšší soud vyhověl, rozsudek I. stolice zrušil a věc odkázal soudu I. stolice, aby ji znovu projednal a rozhodl a po případě zahájil další řízení ve smyslu § 4. nař. Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, č. 28 sb. zák. a nař.

Důvody: Odůvodněna jest zmateční stížnost ve směru § 281, č. 9 b) tr. ř. Rozsudek zjistil ve skutku obžalované objektivní a nevyločil ani subjektivní skutkovou povahu přečinu, na nějž obžaloba zněla. Osvobození stalo se dle důvodů rozsudku jen proto, poněvadž nalézací soud shledal u obžalované podmínky § 4. c) nařízení Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918 o amnestii. Toto nařízení upravuje však zvláště postup při rozhodování o podmínkách amnestie v § 4.

Poukazuje soud, který rozhodoval ve věci jako první stolice, aby rozhodl z povinnosti úřední, nebyl-li trest ještě proveden, vyslechna úřad veřejné žaloby, zda podmínky amnestie jsou splněny. Uzná-li ve prospěch odsouzeného, není do usnesení soudu stížnosti. Již ustanovení, že proti rozhodnutí znějícímu ve prospěch odsouzeného není stížnosti, nasvědčuje tomu, že nemá tak se státi v rozsudku, vynesném na základě hlavního přelíčení.

Jinak nebylo by lze odepřít veřejnému žalobci stížnost zmateční z důvodu § 281, č. 9 b) tr. ř., jež nařízení Národního výboru nikterak neobmezuje. Znění zmíněného nařízení, že o prominutí trestu rozhoduje soud, který rozhodoval ve věci jako první stolice, a že rozhoduje v případech, ve kterých trest nebyl ještě proveden, z moci úřední, jinak na žádost účastníků, dokazuje však, že řízení podle druhého odstavce § 4. podmíněno jest rozsudkem odsuzujícím alespoň v první stolici.

Nedošlo-li ani k odsouzení v první stolici, pak není tu podmínka pro soudní řízení o amnestii (§ 4. odst. 5).

V daném případě soud nalézací sám učinil výrok příznivý obžalované v rozsudku, aniž dříve, pokud ze spisů jest patrné, vyslechl vůbec úřad veřejné žaloby. Proti tomuto výroku osvobodujícímu nutno ovšem připustiti a za odůvodněnou uznáti zmatečnou stížnost veřejného žalobce z důvodu § 281. č. 9 b) tr. ř., kteráž však vzhledem k ustanovení 4. odstavce § 4. nařízení Národního výboru nemůže, jak toho zmatečnou stížnost žádá, vésti ku přezkoumání, bylo-li právem vysloveno, že jsou zde podmínky amnestie, poněvadž by v tom bylo shledávati obcházení tohoto zákonného ustanovení.

Soud zrušovací vyhověl proto zmatečnou stížnosti státního zastupitelství potud, že rozsudek v části v odpor vzaté zrušil jako zmatečnou, nemohl však rozhodnouti ihned ve věci samé, ježto nalézací soud zjistil sice objektivní skutkovou podstatu trestného činu, obžalované za vinu kladeného, neprovedl však určitých zjištění po stránce subjektivní; musila býti tedy věc dle § 288, č. 3 tr. ř. v rozsahu zrušení odkázána zpět soudu nalézacímu, aby ji znovu projednal a rozhodl. Setrvá-li veřejný žalobce na obžalobě, pak bude soudu o věci samé rozhodnouti, a dopadne-li rozhodnutí v neprospěch obžalované, bude nalézacímu soudu postupovati dále dle odst. 2, § 4 nařízení Národního výboru, pročez mu byl v tomto směru dán v nálezu uvedený poukaz.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 20. prosince 1919, Kr. I. 435/19-4.

Hrubeš.

I cizozemský stát podroben jest tuzemské soudní pravomoci, uplatňuje-li se proti němu nárok soukromoprávní.

M. F. podala u zemského soudu v Praze proti republice francouzské a československé žalobu, v níž domáhala se přiznání ročního doživotního důchodu z toho důvodu, že dne 2. června 1919 v Karlíně usmrcen byl její syn jedoucím automobilem vojenské francouzské misse, jenž byl majetkem francouzské republiky a při jízdě nacházel se právě ve službách vojenské správy československé.

Zemský soud žalobu, čelící proti republice francouzské, odmítl pro nepřipustnost pořadu práva, ježto jde o cizí suverenní stát, který nepodléhá pravomoci jiného státu.

Ku stížnosti, v níž dovoláváno se ustanovení § 99. odst. 3. j. n., soud rekursní usnesení to zrušil, uloživ soudu proces-